॥दुर्गा सूक्तम्॥

(तैत्तिरीयारण्यकम् – ४/प्रपाठकः – १०/अनुवाकः – २)

जातवेदसे सुनवाम सोमं मरातीयतो निदंहाति वेदंः। स नंः पर्षदितं दुर्गाणि विश्वां नावेव सिन्धंं दुरिताऽत्यग्निः॥ तामग्निवंणां तपंसा ज्वलन्तीं वैरोचनीं कर्मफुलेषु जुष्टांम्। दुर्गां देवी । शरणमहं प्रपंद्ये सुतरंसि तरसे नर्मः॥२ अग्ने त्वं पारया नव्यो अस्मान्थ्स्वस्तिभिरति दुर्गाणि विश्वा। पूर्श्व पृथ्वी बंहुला नं उुवीं भवां तोकाय तनयाय शं योः॥ विश्वांनि नो दुर्गहां जातवेदः सिन्धुं न नावा दुंरिताऽतिंपर्षि अग्ने अत्रिवन्मनंसा गृणानौंऽस्माकं बोध्यविता तुनूनौम् पृत्ना जित्र सहंमानमुग्रम्ग्नि हुवेम पर्माथ्स्थस्थांत्। स नः पर्षदितं दुर्गाणि विश्वा क्षामंद्देवो अति दुरितात्यग्निः। प्रतोषिं कमीड्यों अध्वरेषुं सुनाच्च होता नव्यंश्च सित्सं। स्वाश्चौग्ने तनुवं पिप्रयंस्वास्मभ्यं च सौभंगमायंजस्व॥६॥

गोभिर्जुष्टंमयुजो निर्षिक्तं तवेंन्द्र विष्णोरनुसश्चरेम। नाकस्य पृष्ठमभि संवसानो वैष्णवीं लोक इह मादयन्ताम्॥ कात्यायनायं विदाहें कन्यकुमारिं धीमहि। तन्नों दुर्गिः प्रचोदयांत्॥

This PDF was downloaded from http://stotrasamhita.github.io.

GitHub: http://stotrasamhita.github.io | http://github.com/stotrasamhita

Credits: http://stotrasamhita.github.io/about/